

Sygn. akt XVII Ka 9/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 lutego 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, Wydział XVII Karny - Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Sędziowie: SSO Anna Judejko / spr ./

Justyna Andrzejczak

Protokolant: p.o. stażysty Anna Kujawińska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu Jerzego Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 11 lutego 2016r.

sprawy **A. W.**

oskarżonego o czyn z art. 278 § 1 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Lesznie

z dnia 14 maja 2015r., sygn. sprawy II K 429/14,

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zwalnia oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od opłaty za drugą instancję, a nadto zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Olgi Leczykiewicz kwotę 516.60 zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Anna Judejko Małgorzata Susmaga Justyna Andrzejczak

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 14 maja 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 429/14 Sąd Rejonowy w Lesznie uznał **A. W.** za winnego ciągu 7 przestępstw z art. 278 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za który to ciąg przestępstw wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (punkt 3. wyroku).

W punkcie 7. wyżej wskazanego wyroku Sąd Rejonowy na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi mu czynami solidarnie z osobami, z którymi w ich popełnieniu współdziałał.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia.

Wyrok powyższy w odniesieniu do czynu zarzucanego mu w punkcie XIII i XIV zaskarżył **oskarżony** wskazując, że nie zgadza się z orzeczeniem o obowiązku naprawienia szkody w tym zakresie. A. W. podkreślił, że nie poczuwa się do winy w zakresie wyżej wskazanym, nie brał udziału w popełnieniu kwestionowanych obecnie czynów – choć przyznał, że zgodził się na dobrowolne poddanie karze również i za te czyny – z tego też względu orzeczenie wobec niego obowiązku naprawienia szkody uważa za krzywdzące.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona w niniejszej sprawie przez oskarżonego okazała się bezzasadna. Podkreślić przy tym należy, iż oskarżony we wniesionym środku odwoławczym zakwestionował swe sprawstwo i winę jedynie w odniesieniu do dwóch z siedmiu przypisanych mu przestępstw – opisanych w punktach XIII i XIV części wstępnej wyroku Sądu I instancji – dlatego też Sąd odwoławczy ograniczył kontrolę odwoławczą do zaskarżonej części wyroku, nie widząc z urzędu podstaw do ingerencji w tę jego część, która już się uprawomocniła.

W tym zaś zakresie stwierdzić należało, że Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie, w jakim było to konieczne dla przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w odniesieniu do ww. czynów a następnie poprawnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy. Tok rozumowania oraz wnioski płynące z analizy dowodów zostały szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które w pełni odpowiadało wymogom procesowym określonym w art. 424 k.p.k. Sąd Okręgowy wreszcie nie dostrzegł uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., które powodowałyby konieczność uchylenia wyroku niezależnie od granic zaskarżenia.

Jakkolwiek oskarżony we wniesionym środku odwoławczym podkreślił, że nie poczuwa się do winy w odniesieniu do czynów zarzucanych mu w punktach XIII i XIV aktu oskarżenia zauważyć należy, iż jego postawa w toku postępowania wielokrotnie ulegała zmianie. Podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oskarżony nie przyznał się bowiem do popełnienia zarzucanych mu czynów oraz odmówił składania wyjaśnień. Po ponownym zapoznaniu się z zarzutami – jeszcze podczas tego samego przesłuchania – A. W. stanowisko swe jednak zmienił stwierdzając zarazem, że sprawa jest oczywista z uwagi na przyznanie się i złożenie wyjaśnień przez współoskarżonych, w związku z czym on sam nie musi składać wyjaśnień. Jednocześnie oskarżony wyraził wolę dobrowolnego poddania się karze 10 miesięcy pozbawienia wolności połączonej z obowiązkiem solidarnego z pozostałymi oskarżonymi naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych.

Następnie pismem z dnia 10 lipca 2014 roku (k. 512) A. W. wycofał powyższy wniosek stwierdzając, że zachodzą nieścisłości w zarzutach i niejasności w sprawie oraz że nie przyznaje się do zarzucanych mu czynów.

Na rozprawie w dniu 14 maja 2015 roku oskarżony początkowo przyznał się jedynie do części ze stawianym mu zarzutów – podważając jednak swe sprawstwo w odniesieniu do innych czynów, niż czyni to obecnie – następnie jednak przyznał się do popełnienia wszystkich z nich, podtrzymując wniosek o wydanie wobec niego wyroku skazującego o treści uzgodnionej z oskarżycielem publicznym.

W ocenie Sądu odwoławczego wyjaśnienia oskarżonego w tej części, w jakiej nie przyznawał się on do popełnienia zarzucanych mu czynów uznać należało za wyraz przyjętej przez A. W. strategii procesowej zwłaszcza w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Istotnym jest bowiem, iż wydając wyrok skazujący Sąd Rejonowy dysponował nie tylko jednoznacznym wnioskiem oskarżonego złożonym w trybie art. 387 k.p.k. popartym finalnym przyznaniem się ww. Na sprawstwo i winę oskarżonego wskazywały również wyjaśnienia współoskarżonych A. H. i A. Ś., których ocenę jako wiarygodnych Sąd Okręgowy w pełni podziela. Ww. konsekwentnie wskazywali na udział oskarżonego W. w zarzucanych im czynach oraz jego rolę w nielegalnym procederze a jednocześnie sami nie uchylali się od odpowiedzialności za swe czyny, czego wyrazem było złożenie przez ww. wniosków o dobrowolne poddanie się karze. A. H. zaprzeczyła przy tym, by była w jakikolwiek sposób skonfliktowana z oskarżonym, co rzutować mogłoby na ocenę wiarygodności jej wyjaśnień. Nadto Sąd dysponował danymi dotyczącymi śladów logowania telefonu należącego do oskarżonego (k. 398 – 399)

potwierdzającymi logowanie się telefonu oskarżonego każdorazowo w miejscu popełnienia przestępstw wskazanych w zarzutach – w tym również tych, których popełnienie A. W. obecnie kwestionuje.

W kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie było przy tym podstaw do uwzględnienia wniosku dowodowego złożonego przez obrońcę oskarżonego na rozprawie odwoławczej w dniu 11 lutego 2016 roku o przesłuchanie w charakterze świadka pana T. na okoliczność tego, że oskarżony działał pod wpływem przymusu. Warto bowiem zauważyć, iż na żadnym etapie postępowania na okoliczność tę oskarżony się nie powoływał ani nie wynikała ona z innych przeprowadzonych w toku postępowania dowodów. Z tych też względów uznać należało, że wniosek ten zmierza jedynie w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

W oparciu o wyżej wskazany materiał dowodowy poddany analizie z uwzględnieniem reguł wynikających z treści art. 7 k.p.k. sprawstwo i wina oskarżonego W. nie budziły wątpliwości również w zakresie obecnie przez niego kwestionowanym. Tym samym uzasadnione było orzeczenie wobec oskarżonego obowiązku naprawienia – solidarnie ze współoskarżonymi - szkody wyrządzonej przestępstwami opisanymi w punktach XIII i XIV części wstępnej zaskarżonego wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych kwot pieniężnych stanowiących równowartość skradzionych towarów.

Nie znajdując podstaw do zakwestionowania zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie Sąd Okręgowy mając na uwadze kierunek wniesionego środka odwoławczego zbadał zaskarżone rozstrzygnięcie w zakresie kary pod kątem jej współmierności do wszystkich okoliczności czynu.

Nadmienić w tym miejscu należy, iż oskarżonemu zarzucono popełnienie przestępstw z art. 278 § 1 k.k. zagrożonych karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności. Z uwagi na działanie w warunkach z art. 64 § 1 k.k. i z art. 91 § 1 k.k. Sąd Rejonowy był przy tym uprawniony do wymierzenia oskarżonemu kary do górnej granicy jej ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Sąd Okręgowy stoi przy tym na stanowisku, iż miarą surowości kary jest nie tyle jej wysokość, co stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej w przepisie sankcjonującym dane zachowanie. W obliczu ustawowego zagrożenia kary 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu w kontekście okoliczności sprawy nie sposób traktować jako nadmiernie surowej. Zauważyć bowiem trzeba, iż o rażącej niewspółmierności kary można mówić jedynie wówczas, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane oskarżonemu przestępstwo nie uwzględnia należyte stopnia społecznej szkodliwości tego czynu, nie realizuje w wystarczającej mierze celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania i nie uwzględnia w należyty stopniu celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie ma osiągnąć w stosunku do sprawcy (por. OSN KW 1974, 11, 213), gdy kara – pomimo tego, że mieści się w granicach ustawowego zagrożenia – nie uwzględnia w sposób właściwy wszystkich okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (por. OSW KW 1985, 7-8, 60). W ocenie Sądu Okręgowego w obliczu dotychczasowej wielokrotnej już karalności A. W. za popełnienie przestępstw i jego w zasadzie niezmiennej postawy polegającej na ignorowaniu norm prawnych nie można zaś mówić o rażącej łagodności orzeczonej wobec niego kary.

Kierując się wyżej wskazanymi względami Sąd Okręgowy nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonego orzeczenia utrzymał je w mocy.

W 2. punkcie orzeczenia Sąd na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. orzekł o kosztach procesu zwalniając oskarżonego od obowiązku ich ponoszenia. Sąd miał na uwadze, iż oskarżony znajduje się w trudnej sytuacji finansowej w związku z faktem, że do dnia 9 lutego 2016 roku przebywał w zakładzie karnym a nadto zobowiązany został do naprawienia szkody wyrządzonej przypisanymi mu przestępstwami.

Anna Judejko Małgorzata Susmaga Justyna Andrzejczak